Усі—діти Бога

Джулі Корнеліус-Хонг
Ґрунтується на справжніх подіях

“Ми залишаємо за собою право вклонятися Всемогутньому Богові так, як нам каже власна совість, і визнаємо за всіма людьми те саме право: нехай вони вклоняються як, де і чому вони хочуть” (Уложення віри 1:11).

Айрену подобалася його поїздка на Тайвань. Його дідусь, його *Yéyé,* повів Айрена разом з молодшою сестрою Ілою до зоопарку. Вони також їхали поромом до маленького острова. Вони ходили по красивих садах, у яких росло багато мангових дерев та орхідей. І вони пішли на гору, де мавпи намагалися вкрасти їхню їжу! Через мавп Іла розхвилювалася, але Айрен вважав їх дивовижними.

Yéyé хотів навчати Айрена та Ілу про те, звідки походить їхня сім’я. Він повів їх на зустріч з усіма родичами, а також до ресторану, щоб скуштувати нові страви. Айрен вчився користуватися паличками. І в нього вже добре виходило.

Одного дня Yéyé повів Айрена, Ілу та їхніх батьків до особливого місця. То була велика будівля з великими відкритими дверима і сяючою дерев’яною підлогою. Перш ніж зайти Айрен і вся його сім’я зняли взуття. “Це місце, де ти маєш поводитися благоговійно,—сказала мама.— Як у нашій церкві”.

“А це церква?”—запитав Айрен. Вона зовсім не була схожа на жодну з церков, які він бачив. Будівля мала барвистий дах із загнутими кінцями. Люди в темно-синіх мантіях тихенько заходили у двері.

“Можна й так сказати,–відповіла мама.— Це буддійський храм. Але люди не одружуються і не запечатуються тут, як у наших храмах. Ця церковна будівля призначена для релігії Yéyé. Він приходить сюди, щоб пізнавати вчення Будди й допомагати людям”.

Тато додав: “Чи ти пам’ятаєш землетрус на Тайвані, про який повідомляли у новинах місяць тому? Yéyé та інші волонтери з цього храму разом надавали допомогу після закінчення землетрусу”.

“А що вони робили?”—запитала Іла.

“Думаю, вони привозили людям воду й розчищували місця від уламків”,—сказав тато.— Вони також допомагали людям, які втратили свої домівки, знайти, де жити”.

“Ого”,—сказав Айрен. Він усміхнувся дідусеві. “Схоже, у вас було багато роботи!”

Коли вони увійшли до храму, Айрен помітив, як там було спокійно і тихо. Він озирнувся і побачив велику дерев’яну статую. Іла та Айрен зупинилися і роздивлялися.

“Це Будда?”—запитала Іла.

Мама кивнула головою.

Yéyé щось сказав татові китайською мовою, склав руки і вклонився перед статуєю Будди три рази.

“Yéyé показує, як він виявляє свою повагу Будді”,—сказав тато майже пошепки.

Айрен насупився. “Хіба це не … ?” Він намагався пригадати щось, що чув раніше. “Хіба це не поклоніння ідолам?”

“Насправді буддисти не поклоняються Будді,—сказав тато.— Будда був великим учителем, і вони приходять до його статуї, щоб пам’ятати про те, чого він навчав”.

“Коли люди тут вклоняються, вони виявляють повагу—щось на зразок потискування руки,—прошепотіла мама.— Yéyé вклоняється, щоб виявити повагу Будді й тому, чого він навчав”.

Мама обняла Айрена та Ілу. “І знаєте що?”

“Що?”—запитала Іла.

“Це все Божі діти. Він любить їх. Йому подобається те, що вони роблять для того, щоб допомагати одне одному”.

Айрен поглянув на Yéyé та на всіх інших людей, які тихо сиділи. Він відчув, що йому було тепло і приємно всередині, і він знав, що мама сказала правду. Айрен коротко помолився Небесному Батькові: “Дякую Тобі, що допоміг побачити більше Твоїх дітей”. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

“Це буддійський храм,—сказала мама.—Це релігія Yéyé”.

ІЛЮСТРАЦІЯ МЕЛІСИ ДОНВІЛЛ